

Mimi Centennium Courant

12 mei 2007 - www.omamimi.nl - Jaargang 1 - nummer 1 - 6 pagina's - redactie@vannispenn.biz - bezorging: 06-23360019

**VAN DE KOUDE KANT
NAAR DE WARME ZIJDE**
pagina 2

Familie berichten
pagina 6

Bruidstranen
pagina 3

weer in de mode
de Corrigerende tik
pagina 5

Quiz
pagina 4

foto: Claire van Nispen

De Aartsengel

Mijn moeder is als engel geboren. Dat weet ik. Zij is ook een engel gebleven, zoals velen mij haast dagelijks melden. Dit maakt mij nog niet tot een engelen-kind, want naar men zich van onze laatste Tiltenberg-bespiegeling herinnert, steekt bij engelen de vork geheel anders in de eierstok.

Zij had een redelijk beschermde jeugd en genoot haar middelbare-school-opleiding bij de

zusters Augustinessen te Ubbergen die zich allen mère lieten noemen. Na afloop van haar laatste kostschooljaar was zij dan ook vastbesloten in te treden, aangezien het moederschap haar grote wens was en de seksuele voorlichting in die dagen minder ver gevorderd dan heden-me-tijd.

Haar wijze vader veinsde een kuitenflicker van vreugde en beaamde dat een den Heer toegewijd leven altijd al zijn droomwens geweest was voor zijn enig rondborstige dochtertje; maar, voegde hij er leep aan toe, je bent nu zo bedreven in frans, het is verstandig eerst je kennis van engels wat bij te schaven; ik zal een passend nonnenschooltje in Engeland voor je zoeken. En dat gebeurde.

In deze blessure-tijd raakte zij in de kortste keren dubbel rondborstig van alle pudding en pie's... maar stak ze ook een keer het Kanaal over om een bruiloft van een nichtje bij te wonen. En ja, daar was ook mijn vader, zonder daar toen nog enig benul van te hebben. Hij was een wat stramme man, 12 jaar ouder dan ons aspirant-nonnetje, maar met een fascinerend mooie kop en in het gala-uniform van een ritmeester der huzaren van Boreel! Daarvoor zou zelfs mère superieure haar gelofte van armoede vergeten zijn.. Hoe dan ook, mijn moedertje ontdekte al gauw ook buiten de refter er wel pap van te lusten.

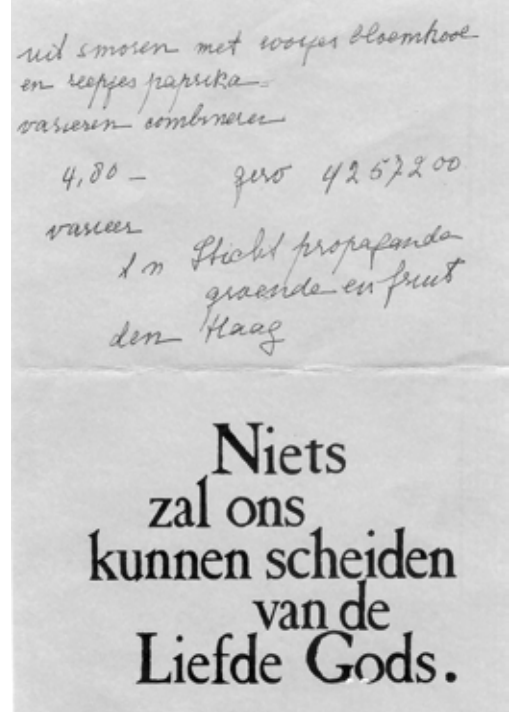
Maar met de trouwbelofte aan de man die mij later in haar schoot zou verwekken, deed mijn

moeder wel afstand van cel en habijt, maar niet van haar trouw en toewijding aan de Heer. Mocht zij niet de bruid van Christus zijn, dan toch zeker zijn minnares.

In haar drukke, roerige, doenerige leven van huisvrouw en moeder van een stuk of wat kinderen zocht zij immer tijd voor stilte en meditatie. De macht van het mystieke overmande haar vaak ook zomaar. Talloze malen hoorde ik via het kraken van de traptreden haar naar boven gaan om de was uit te tellen, of naar beneden om het zilver te controleren. . . en opeens stilte. Ais ik dan behoeftzaam om mijn kamerdeur loerde zag ik haar roerloos halverwege de trap, in diep gepeins, wijsvinger en duim aan de lippen. Mogelijk..stond zij ook wel eens over een verloren waslapje na te denken, maar meestal was het over een geheimnisvol woord dat haar getroffen had en dat de diepste zin van haar leven bepaalde. Tallozer nog zijn de schriftelijke bewijzen van haar aanwezigheid in twee werelden: in haar markante transe kostschool-handschrift staan onder en boven elkaar of door elkaar heen niet te vergeten grofstoffelijke zaken en onvergetelijke woorden van hoger weten, zoals ook het omslagblad illustreert.

Ook collectief was zij met zaken van geloof en hoop bezig: immer maakte zij deel uit, vaak was zij de spl, van gespreksgroepjes van gelijkgezinde dames, door haar kinderen als de heilige-vrouwen-club aangeduid. Uurtjes hebben mijn

broeders en ik besteed aan het gereed zetten van stoelen en van een tafeltje met een wit kleedje erover en een kaarsje en palmtak erop voor de gewijde inleider. En aan het op- en afbellen van

de andere heilige vrouwen omdat de herinnering aan plaats of wel datum van een bijeenkomst onderdrukt was door gewichtiger gedachten.

Domicilie 1907 - 2007

Haar wiegje was echt geen stijfselkissie! In haar jeugd kende zij niet dan opulente bewoningen -Kolckhof, 't Rozendael, Meerwijk, Ubbergen-. Zij keek er dan ook niet van op dat haar droomprins ook slotvoogd bleek, nl. van KASTEEL OOST IN EIJSDEN, net boven de Belgische grens.

Haar bezorgd meelevende ouders waren wat kritischer. Bij eerste bezoek ontwaarden zij dat het vrijgezellen-vertrek zich op de eerste verdieping bevond. De ingangshal werd gedeeld met gastvrij kakekende kippen van buur/boer Hartman en wat van zijn jongvee, dat verder de parterre bewoonde. Hoe dit werd opgelost weet ik niet. Wel werd er snel ruimte gevonden voor de eigen jongen, Marijke, Joan Adriaan, Octave, die op beurt binnen de vijf jaar aanklopten. Zelf herinner ik mij niet meer dan de grote dik-gemuurde kelderleef-en-eetkeuken als het kinderdomein onder toezicht van Marie Bluemer, de kokkin, (later mevrouw Kok!) en het duitse meisje Trudl die gitaar kon spelen maar geen doperwt door de keel kreeg. En het buitengebeuren: de grote

parktuin waar ik helemaal van en naar het toegangshek -wat een oprit was dat!- mocht meedrijden met paard-en-kar van de bezorgende bakker/groenteboer/kruidentier Dupuis. Vader Eugene bestudeerde die jaren de grafstenen in de Sint Servaes in Maastricht waarover hij een gedegen en zeer geprezen proefschrift uitgaaf. Op grond daarvan werd hij als doctor kunstgeschiedenis terug geroepen naar het hoofdbureau van de Rijksmonumentenzorg in Den Haag, waarvan hij directeur wilde worden.

De overgang naar de grote stad DEN HAAG was niet zo dramatisch groot als men zich zou indenken. Marijke en ik gingen van het nonnenkleuterschooltje in Oost naar een gelijke instelling van de franciscaner zusters in de Paul Gabrielstraat. Marie Bluemer verhuisde mee en groenteboer en kruidentier bezorgden ook hier aan huis, de slager met een grote mand voorop zijn fiets, melkboer de Sierkan met een fraaie loop-wagen van gelakt hout met koperen ketels en bakker Hus met een bakfiets. En dan kwam er nog elke week een schillenboer met paard en wagen, maar die heette geen Dupuis en meerijden was er ook niet bij. Het nieuwe huis lag aan de VAN ALKEMADE-LAAN 108, net nieuw gebouwd aan de buitenkant van de gemeente in de te ontwikkelen wijk Benoordenhout. Toen nog tussen veel weiland met koeien, Clingendael aan de overkant, een grote kwekerij aan de achterzijde. Ja, de afmeting was wel even wat anders: een stads-rijtjeshuis dat door de weer bezorgd meelevende ouders werd afgewezen als een vacatiehuisje!!!

In de volgende jaren bleek het toch wel een uiterst solide, zeer logeabele woning. Wouter, Leo,

Clemens zochten hun plaats als vaste inwoner, naast de wisselende huishoudelijke hulpen, o.a. Gerda Holtslag, Paula Schoemaker, Roos van Arnhem, de laatsten wel "zonder huiselijk verkeer". Dan was er een hele stroom van passanten, logees voor een enkel etmaal maar ook wel voor langer. Hoe dit allemaal in harmonie werd ingepast kan ik niet bedenken. Wel waren er enige verschuivingen waaronder het vervallen van vader Eugene's studeerkamer en later toch ook maar de logeerkamer. Toen kwam 1940 met oorlog. Benoordenhout werd "Sperrgebiet", er kwam een tankgracht en bunkers en op een enkele winkelier, dokter, en wat vrolijke dames na moest ieder de wijk uit. Als intussen hoog ambtenaar kreeg Eugene overheids-steun bij de toewijzing van een passende woning. Zijn Mimi had beter inzicht in wat werkelijk in een huis paste, afgezien van charmante vorm en architectonisch schoon. Na enige malen gedurfd maar hardnekkige weigering van haar kant werd het:

DE PARKLAAN te VOORBURG, een mini-villa met aan 3 zijden tuin, met best enige allure, maar vooral met aardig wat, zij het kleine, kamers Daar kan Mimi haar organisatietalent. en strijdbaarheid verder uitbuiten. Zij goochelde met bonnen en geheime reserves als het vaatje van de weduwe van Naim. En de bevrijdingsdag kon haar gezin in redelijk behouden staat meevieren. Enthousiaste Wout liep tegen een canadese tank op, maar dat kon hem geen (schedel)

barst schelen en de Canadezen leden al eerder materiele verliezen.

Terug naar ALKEMADELAAN 108....daar was het een uitgewoonde troep door dierenliefhebbende bezetters, volop stro in de parterre, het leek warempel wel Oost! En een grote voederbak van 3 meter lang...die ligt nu al meer dan 60 jaar in het achtertuinje ingegraven, elk jaar vol kikkervisjes en ook telkens weer -al dan niet opzettelijke- landingsplaats van elkaar opvolgende (achter-)kleinkinderen. Huubje meldde zich in 1947, een verlate bevrijdings-gift. Ook qua plaatsruimte was hij heel welkom omdat Mimi zelf alle personeel verving, Jan Arij de deur uit was en hij zelf ook niet zo groot. "Vader had zijn kruit verschoten", kon hij en beetje bitter opmerken. En het is 108 gebleven. Voor zover ik weet was er nog een spontaan verhuisplan: Het had mogelijk met de naderende AOW te maken maar moeder Miem vond het sociaal niet aanvaardbaar dat een oude (!!!) dame alleen in zo'n groot huis woonde. Clemens en Dido bewoonden toen de boven-etage en wilden graag groter wonen. Maar nee, hier gold het Majoratsprincipe, de oudste zoon in het stamslot. Die woonde heel tevreden in de Jacob Mossel, dacht eventueel aan een huis in Wassenaar met grote tuin en garage (toen nog wel). Er volgde enig palaver: je moet je dan in een verzorgingshuis inkopen, mogelijk voor meer geld dan 108 opbrengt, en dan is die verzorging ook niet echt gegarandeerd, en dan zit je in een vreemde omgeving te koekeloeren, maak hier toch een parterre-flat voor de echte nood, plaats intussen ook een traplift en verhuur boven aan pronte verpleegsters die een oogje in het zeil kunnen houden...Nou, dat was het helemaal, Moempie opgelucht en toen nog zonder enig idee dat het Majoratsprincipe volgens Europees recht ook in de vrouwelijke lijn moet gelden en dat engel Marijke ook wel zo principieel wilde en kon wezen!!!! Ja, God's wegen zijn niet onze wegen.....maar soms kunnen ze heel mooi sporen!

Baby in de kou
Handjes blauw
Nieuw Rood
Kindje bijna dood
Toen kwam juffie
Die vond Mama een suffie
En heeft niet gedraald
En 't kindje binnen gehaald

2 | Mimi Centennium Courant

Poes, poes, poes, poes, poes

Ze zeggen wel dat als je een beest lang hebt, dat je er dan op gaat lijken. Maar wist u dat het dubbel omgekeerde ook voorkomt? Ja, het dubbel omgekeerde. Iemand heeft weliswaar nog geen beest, maar het beest, of beter gezegd de beesten gaan niettemin op haar lijken. Neem nou Micky. Kijk, een kat is een eigenzinnig schepsel. Het zou zich

VAN DE KOUDE KANT NAAR DE WARME ZIJDE

Jan A. had mij gedurende onze uitjes veel verteld over zijn moeder. Langzamerhand begon ik een beeld van haar te vormen. In ieder geval geen “doetje”, een flinke vrouw, de touwtjes stevig in handen, zeer gelovig. Ze is groot en voor deze en gene een steun en toeverlaat.... Toen kwam het moment dat J.A. het tijd vond mij eens an haar voor te stellen. Ik brandde van nieuwsgierigheid maar vond het ook wel eng. Bovendien had hij ook verteld dat zij omstreeks 6 uur ‘s avonds wel eens flink humeurig kon zijn, er moest eten gekookt worden, grote pannen, gezorgd, geregisseerd, wie eten er mee enz. Opgegroeid in een omgeving waar zij zich met dat soort dingen niet hoefde te bemoeien en in getrouwde staat met al een aantal zonen en een parel van een dochter nog vrij lang huishoudelijke en keukenhulp was het een hele klus dat uiteindelijk allemaal zelf te doen....spitsuurtijd! Ik zou dus dan geïntroduceerd worden, een beetje trillerig ging ik huis 108 alkemadelaan binnen,

Van een verloofde die afwezig was
en van “Mimi, hoe lang moet ik nog mevrouw tegen je zeggen”.

Pas na het telefonisch “wil je nog?”, “als jij wilt!”, en na toestemming van zijn Peetoom, mocht ik naar de van Alkemadelaan komen om kennis te maken met zijn Moeder.
“Ik haal je bij de bus op” zei hij. Dus: net pakje aan, pareltjes om de hals, de laatste lessen van Pater Litsenburg nog eens overgelezen – ja, misschien werd ik wel ondervraagd - treinde ik van Amsterdam naar Den Haag.
Bus 18 stopte op de van Alkemadelaan. Staat hij daar?, Loopt hij daar? Mooi niet!
Nou dan zal hij me wel opwachten op 108, dacht ik nog.
Dus, vrolijk gemutst daar aangebeld, waar ik hartelijk werd verwelkomd door een toch wat zenuwachtige Moeder, die in gedachten haar zoontje vervenste: waar bleef die nou weer?
“Zonder Leo wel zo rustig” dacht ik, en struikelend over fietsen, hockey sticks en tennis-rackets in het halletje, kwam ik in de wereld van Breughel, Pander en de tok-tok van de tennisbaan; ik was thuis!
Leo bleef weg en Moeder gaf hoog op over haar talentvolle zoontje die toch zomaar een doorgeefluik wist te maken; het was nu nog een gat, maar het zou heel mooi worden. Ons verdere gesprek blijft lekker geheim. En lachend ging ik weer terug naar Amsterdam om twee dagen later met mijn ouders terug te komen. Toen was er wél een verloofde .
In “Beets” werd gelachen, vooral door de Protes-tantse helft, over die Arnold die er altijd zoo prat op ging, dat hij zijn kindertjes netjes getrouwd had gekregen “in het Hervormde” en die nu toch ook een Roomsche schoonzoon kreeg. Het zat hem ook niet helemaal lekker. Maar hij zag die fantastische Moeder, herkende de sfeer, ging zitten in een wat hem comfortabele stoel leek, zakte er prompt door heen en vroeg: “Nou Mimi, hoe lang moet ik nog Mevrouw tegen je zeggen?” Stoel gebroken, ijs gebroken. Dank U Moeder voor alle 42 jaren.

Mijn schoonmoeder!

Op 12 mei 1960 logeerde ik bij Occi en Miky in Scheveningen. Zij waren over uit Sri Lanka en hadden daar een vakantie appartement gehuurd voor hun gezin. Ik had toen helemaal niets met de van Nispens te maken. Miky is een nichtje van mij en ik wilde ook mijn petekind Wouter voor het eerst ontmoeten. Of ik mee ging eten op de van Alkemadelaan. Ja, dat vond ik wel gezellig maar ik had ’s avonds wel een afspraak met een vriendje. Dat kon, er werd vroeg geborrelde en gegeten en ik kon makkelijk vroeg weg. Ik ging mee. Ik had een roze katoenen jurk aan (chemisier met korte mouwen, zelf gemaakt; ik zat op naailes) en donker bruine ballerina's . Die waren toen ook in de mode. Ik kwam binnen in een zonnige, overvolle eetkamer met allerlei stoelen en zitjes erin in alle richtingen. Ik ontmoette een lieve oudere mevrouw van Nispens. Wij borrelden half op al die stoelen, half in de tuin en half in de openslaande deuren. Ik zat in de deuropening en naast mij op een van die vele stoeltjes of krukjes zat Wouter. Dat kwam

niet aan personen, maar aan zijn onderkomen en woonomgeving hechten. Neem nou dus Micky, of beter neem haar poezen. Anders dan andere poezen zijn zij zeer persoonsgehecht. Aanhankelijk, gehecht, nestelen zij zich in al Micky's plooiën en gaten, tevreden kopjes gevend en zeer voldaan spinnend. Dat hebben zij van niemand vreemd. Neem nou Micky. Als jong poesje kroelde zij zich indertijd om Occi heen. Op alle plaatsen, bij alle

onmiddellijk begroet door een “juichende” Alwin (Wieneke) en daar achter gesilhouetteerd door het licht uit de keuken stond een rijzige vrouw, dat was ze, ik keek omhoog in een lief gezicht, we namen elkaars hand en er stroomde warmte en energie doorheen...weg getril! De gang stond ineens vol met grote kerels die goed hun ogen de kost gaven, “Zo dat is ze dus gevoel” De moeder leidde mij de zitkamer binnen, die ik als wat donker en vol maar knus ervoer. Ik keek wel mijn ogen uit en ondertussen greep Alwin een van mijn benen en deed obscene bewegingen, heel genant. De zonen keken en vonden dat erg grappig maar de moeder begreep dat dat niet kon en wurmde hem los en ik werd gemaand te gaan zitten op een grote fluwelen bank onder een religieus schilderij. We spraken zinnen over en weer en ik zag haar handen over elkaar gevouwen.... geen spitsuur-gebaar- de kamer was vol warmte en gezelligheid.

Toen naar de eetkamer, gedekte tafel, witte borden

Dido's eerste kennismaking

met haar aanstaande schoonmoeder vond plaats toen zij de zieke Clemens bezocht. Die had in september 1964 een gemene geelzucht opgelopen tijdens een reis met de oompjes in Italië. Gevolg: maanden bedlegering aan de Van Alkemadelaan in het bedje in het kleine voorkamertje op de 3e etage. Daar ontving hij bezoek. Een trouwe bezoeker was Dido, telkens en passant in haar blauwe volkswagen van Amsterdam, waar zij woonde naar Rotterdam waar haar ouders woonden. Zo leerde zij Moeder ook een beetje kennen, hoewel in die tijd van iets dat tot schoonmoederschap zou kunnen leiden nog geen sprake was. Zij raakte zo wel betrokken bij huiselijke zaken waaronder de keuze van een nieuw tapijt in de eetkamer.

Echte en stevige kennismaking vond plaats tijdens de periode voor haar huwelijk met Clemens. Die zat in de USA en begin september 1966 geraakt het stel telefonisch definitief verloofd. Even terug vliegen was er niet bij. Dat kon echter wel in november tijdens de Thanksgiving periode. Dus werd besloten te trouwen op 19 november 1966. Daar vloog Clemens wel even voor terug. Alles wat met het huwelijk te maken had is toen door Dido met haar a.s. schoonmoeder in elkaar gezet. Dat waren voor haar lastige tijden want zij stond er in zekere zin alleen voor als proactieve schakel tussen haar niet altijd even gemakkelijke ouders en haar aanstaande schoonmoeder. Er ontstond toen een bijzondere band tussen Dido en de nu honderdjarige Moeder-Miem.

even goed uit want hij studeerde in Leiden en ik had net die dag een brief ontvangen met een uitnodiging voor het lustrum in Leiden en ik had geen idee hoe die jongen was maar ik wou er wel heen. In die tijd werd je per brief uitgenodigd en dan ook voor het hele lustrum, 5 dagen. Brief uit mijn tas gehaald om te kijken hoe die jongen heette. Ik had hem ontmoet op Koninginnedag op de ambassade in Brussel waar hij met Pro Patria was komen borrelen. Ik woonde daar toen als dochter van de ambassadeur. Wouter zei dat hij die jongen wel kende maar..... Wij gingen aan tafel en ik ging vroeg weg want ik had een date. De volgende ochtend vroeg werd ik door Miky gewekt: Wouter is aan de telefoon. Met een schorre stem (ik was laat uitgeweest) zei ik Hallo en hij zei: gajemeenahetlusum. Ik vroeg hem te herhalen en nog eens en uiteindelijk zei hij: ga je mee naar het lustrum. Heel ongebruikelijk om zo'n vraag telefonisch te stellen. Gelukkig heb ik ja gezegd! Als onze lieve Moeder niet op 12 mei jarig was geweest en gelukkig nog is, was ik nooit 47 jaar geleden daar gaan eten en hoe zou het leven dan zijn gelopen..... Claire, 3 mei 2007

gelegenheden, in ieder gezelschap. Dat was wel even wennen voor toekomstige schoonmoeder Mimi. En de jonge jongens van het gezin vonden het telkens opnieuw een heel boeiend schouwspel. Het echte leven bleek toch wat anders in elkaar te steken dan wat de paters Jezuïeten hun hadden voorgehouden. Gelukkig maar. Sedertdien zijn zij toch anders tegen poezen aan gaan kijken. W.

met een mooie blauwe rand en een lamp boven de tafel. Toen werd er gebeden en gegeten en heen en weer gepraat. Ik hielp met de mooie borden en bestek en sauskom en nog zo wat. En daar stond ik in de spitsuur keuken, helemaal vol potten en pannen. De broer die Wouter heette keek of het wel ging en het jongste broertje Huub keek hoe ik het deed en zei heel lieve dingen. Toen het eten over was werd er weer gebeden, de hond Alwin deed mee terwijl de moeder haar gebed zei en zijn oren behandelde waar hij een beetje bij zong’ De keuken werd verder opgeruimd en wij spraken over nog heel wat wederwaardigheden tot het tijd was te vertrekken. We namen afscheid; het ijs was niet alleen gebroken, het was volledig gesmolten toen ik afscheid nam van de moeder, omgeven door zonen. Ik vond het jammer weg te gaan!!!

EEN LETTERLUK EEUWLANG WARM BAD!!!

Moeilijk valt mij te preciseren
Hoe ik U, moeder, kennen leerde.
Uw rekbaar hart is mij zo een weldaad
Dat mij slechts eeuwigheid voor ogen staat.
In de gezellige huiselijke rommel,
Vergezeld van veel papier-gefrommel,
Aan die tafel, onder die lamp,
Met verwelkomende thee- of koffiedamp,
Zat U die werd mijn eeuwig warm bad,
Die ondanks de telgen die zij geworpen had,
Het gladde gezichtje had van een non,
Dat het aardse voelbaar niet havenen kon.
Ondanks menig schier oneindig afwas-tafereel,
Als jongste “dochter” vaak mijn deel,
Resteert mij slechts de zuiverste gedachte
Aan de generositeit die zelfs dit leed verzachtte.
Een huis gaf U mij, een gewortelde plek,
Met menig filosofisch getint gesprek.
Open armen, belangstelling warm;
Met een fikse zwiep van Uw pen-houdende arm
Werden alle besognes ter zijde geschoven
Ongeacht wie, wanneer, was binnengestoven.
Aandacht gaf U, tijd, veel tijd,
Tot al het nieuwe immer nieuwsgierig bereid.
Voor die vanzelfsprekendheid dank ik U vanuit mijn ziel,
Voor de wijze rijkdom die mij ten dele viel.
Wellicht wat sentimentele zwijmelarij,
Maar wel mijn “ik dank U’s” op een rij.

Een omhelzing van Uw liefhebbende Tonta

Hoe leerde ik Moeder kennen?

Nou dat was gewoon in Bronovo, lang voordat ik daar Huub ook leerde kennen. Zij was er voor haar eerste heupoperatie in 1966 of 1967. Ze werd geopereerd door dr. van Oostrum, waar ze een groot fan van werd en een goede klant. Niet zozeer Moeder als persoon viel me op maar die ellenlange naam! Ze moest lang in bed blijven en kon omdat haar kamer op de begane grond was ook de tuin in. Eens begon het te regenen en was men haar vergeten met als gevolg een kletsnat bed. Later vroeg ze of ik dat wellicht was geweest, gelukkig niet. Maar Moeder kon er de komische kant wel van inzien. Bijna het eerste wat ik aan Huub vroeg, toen ik hem 14 jaar later ontmoette, was of zijn moeder ook ooit opgenomen was geweest. Hoe gek kan iets lopen.

Kennismaking van Paula verloofde van Clemens – met Moeder Mimi

Voor ik haar voor het eerst bezocht kende ik Moeders fysieke verschijning vanuit de Paschaliskerk. Geregeld had ik haar daar gezien met iemand die ik vermoedde haar zoon te zijn. Haar ontvankelijkheid en onbevooroordeelde manier van kijken naar mensen, haar lachconiekheid en humor, haar kordaatheid en no-nonsense benadering, haar liefde en dankbaarheid mocht ik snel ontdekken en meemaken. Maar voor het daar van kwam had ik mijn kennismakingsbezoek op een zaterdag in juli 2006. Wij waren door Moeder en Marijke uitgenodigd op een lunch aan de Van

Ma Mère

Moeilijk valt mij te preciseren

Hoe ik U, moeder, kennen leerde.

Uw rekbaar hart is mij zo een weldaad

Dat mij slechts eeuwigheid voor ogen staat.

In de gezellige huiselijke rommel,

Vergezeld van veel papier-gefrommel,

Aan die tafel, onder die lamp,

Met verwelkomende thee- of koffiedamp,

Zat U die werd mijn eeuwig warm bad,

Die ondanks de telgen die zij geworpen had,

Het gladde gezichtje had van een non,

Dat het aardse voelbaar niet havenen kon.

Ondanks menig schier oneindig afwas-tafereel,

Als jongste “dochter” vaak mijn deel,

Resteert mij slechts de zuiverste gedachte

Aan de generositeit die zelfs dit leed verzachtte.

Een huis gaf U mij, een gewortelde plek,

Met menig filosofisch getint gesprek.

Open armen, belangstelling warm;

Met een fikse zwiep van Uw pen-houdende arm

Werden alle besognes ter zijde geschoven

Ongeacht wie, wanneer, was binnengestoven.

Aandacht gaf U, tijd, veel tijd,

Tot al het nieuwe immer nieuwsgierig bereid.

Voor die vanzelfsprekendheid dank ik U vanuit mijn ziel,

Voor de wijze rijkdom die mij ten dele viel.

Wellicht wat sentimentele zwijmelarij,

Maar wel mijn “ik dank U’s” op een rij.

Een omhelzing van Uw liefhebbende Tonta

Die lieve Moeder van hem!

Het was een hele stap dat ik me liet overhalen om die advertentie te plaatsen maar de verrassende sympathieke no-nonsense reactie van Occie deed bij mij alle tot dan toe gevoelde negatieve spanningen afnemen. Het ging nog beter na onze eerste kennismaking, waar hij aandoenlijk hinkend (lichtelijk met zijn been trekkend) naar toe kwam. Zijn volgende stap was echter nogal van de snelle, te snelle zelfs. “Nou, wanneer zal ik je spullen komen halen.?” “Hoh, hoh, kalm aan; wat zou je Moeder van zo’n tempo zeggen?”. Dat kon ik gauw zelf concluderen want dat zó no-sense en zó snel aanvoelen of iets goed zit, dat had hij niet van een vreemde! Heerlijk dat alles zo goed klikte. Ineke

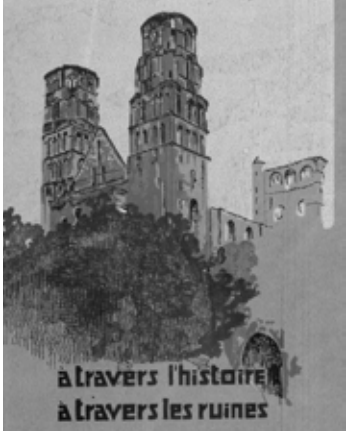
FOTO'S VAN HET WEEKEND?
STUUR ZE NAAR INFO@FOTOGRAAF.ORG VOOR
DE SITE OMAMIMI.NL

Alkemadelaan.

Mijn gemoedstoestand voorafgaand aan het bezoek hield in: Nieuwsgierig en een tikkeltje nerveus. Bij binnenkomst stond Moeder op, gaf mij op de Franse wijze een zoen op mijn wang onmiddellijk gevolgd door de krachtig uitgesproken woorden: “Eén ding, Clemens is een alleraardigste kerel!”. (Alsof ik dat niet vond!). Ik vond een bondgenoot en dat is gebleven. Zij sprak haar verwondering er over uit dat zij op haar 99e (in haar 100ste levensjaar) nog een schoondochter er bij kreeg. Een beter welkom kon ik mij niet bedenken. Vanaf het allereerste moment voelde ik mij bij haar thuis, bij haar en in haar huis.

Bruidstranen

Dat was nog eens wittebrood! Net die knappe huzaar aan de haak geslagen, blijkt hij een half jaar betaald verlof geregeld te hebben om een stuk of 600 Romeanse kerkjes in Frankrijk te boekstaven. Met hun tweetjes toeren zij in de Exxon door het mooie land, genietend van elkaar, van romantische etenties en overnachten

in pittoreske hotelletjes- niks geen zorgen voor kookkunst en huishouden- en vooral van steeds weer een verrassend mooi gebouwtje. Het jonge bruidje kende haar Frans (beter toen nog dan haar Eugène) maar zij had geen weet

van de complexe bouwtechniek, de hoeveelheid van bouwvormen. Verrukt, vol verliefde bewonder onderging zij het enthousiasme van haar knappe man, kon zij niet genoeg krijgen van zijn geduldige uitwijden over transepten en traveeën, arcades en kapitelen, raamhaken en steunnokken, zandsteen en basalt.

Maar ja, ook het geluk kent zijn slijptekken en er was al bij al wel erg veel kerk. Zoals Carmigelt zei van een Alpen-vakantie: “élke volgende dag stond die berg daar weer” en zoals Sonia en ik in Toko Oen in Malang een verdwaasde toerist zijn gids hoorden bezweren “ÿes, but please no

more temples”

Vader had te veel enthousiasme en werklust om de tanende belangstelling van zijn bruid op te merken en zij was nog te jong en onervaren om dat duidelijker over te durven brengen. Maar er kwam het moment van de thuisreis en Eugene verheugde zich er ook wel op in de rust van zijn studeerkamer zijn bevindingen te verwerken; hij uitte dat aan de jonge bruid, die haar gevoel van teleur inslikte en zei: “Ja, fijn naar huis!” Toen sloeg het noodlot toe!!!! Nog geen 15 kilometer van Oost-Maerland, vlak bij Luik, was een kermis vol

vrolijk geluid- en lichtpracht met uitschietende toeters en wervelende draaimolens, met wafelgeur en uitbundig gelach.....ach,wat een verschil met die verstilde wereld van karige belijning, van strakke regelmaat.... “Oh, mijn lief, kunnen we hier niet even stoppen??? Lijkt je dat niet een vrolijk afscheid van onze lange tocht”??? Eugene had te veel aandacht nodig om de feestende menigte te omzeilen...”Je zei toch dat je zo graag naar huis wou...!” Ja, toen vloeiden de bruidstranen, bitter en rijkelijk

Het gezamenlijke avondgebed, wat Oma Mimi aan Overgrootmoeder Clim beloofde in haar gezin te zullen voortzetten.

Liefdevolle Zaligmaker, in alle nederigheid aan uw voeten neergeknield komen wij de toewijding van ons huisgezin in alle oprechtheid vernieuwen. Van liefde en dankbaarheid vervuld, begroeten wij U aan het eind van deze dag als het hoofd van het

huisgezin, dat niet tevergeefs al zijn vertrouwen in U gesteld heeft. Maak alle gezinnen deelachtig aan de invloed van Uw heerschappij dat over de ganse wereld zal klinken lof en glorie aan onze Heer.

Amen

Een Historisch Document

Rijksdienst voor de Monumentenzorg
Hofsingel 2, 's-Gravenhage

's-Gravenhage 5 Mei 1945

Eindelijk toch is de dag aangebroken, waarop de overweldiger van ons vaderland zijn vlag heeft moeten strijken en het minderwaardig spel van zijn handlangers een eind heeft genomen, de dag die het ons mogelijk maakt den gekromden rug weer te strekken en de borst te welven, nu wij onder de ons vertrouwd driekleur weer vrij kunnen ademen. Ten slotte maakt deze dag een einde aan veel angst, gebrek, honger leed en smart. Hiermede wensch ik U van harte geluk. Laten wij ons de doorstane schande en smart herinneren, niet om over na te piekeren of er bij stil te staan, maar als een grondslag voor het nieuwe leven, dat wij nu, naar ik hoop gelouterd en gestaald, ingaan.

Wij, die onze gaven van geest en hart gesteld hebben in dienst van onze zeer eervolle roeping: uitingen van den Nederlandschen geest uit het verleden in stand te houden en als bewijzen voor de oersaagdheid van onzen aard aan hen, die na ons komen over te geven, wij gaan een tijd tegemoet, waarin veel van onze energie gevergd zal worden, ook onder ongunstige omstandigheden. Aan de dreigende “lichamelijke slijtage” ben ik tegemoet gekomen door reeds in October een regeling te treffen waarbij een gunstge verhouding tuschen “loop-” en “werktijden” werd nagestreefd en waar- bij gij niet vervreemdet van het begrip werk”dag”. Er zijn er onder U geweest, die van de regeling niet naar behooren gebruik gemaakt hebben. -Ik heb dit door de vingers gezien-, maar in de toekomst zal aan deze aanvankelijk nog te handhaven regeling de hand gehouden dienen te worden. Om het U te vergemakkelijken U voor de taak, die U wacht, gereed te maken, schenk ik U thans een uitzonderlijk verlof zodat ik U volgens het rooster op 7 en 8 mei terug verwacht, naar ik hoop gelouterd en gesterkt door het doorstane, frisch van geest en vol werkdrift. Mogen wij dan met ijver onder Gods zegen onze eervolle taak vervullen tot eer van ons vaderland en van onze monumenten, wier littekens de getuigen zijn van een verleden, waaraan wij de kracht voor de toekomst putten. Leve H.M. de Koningin, prinses Juliana, Leve prins Bernard, op het welzijn onzer monumenten en dat van U allen.

De directeur van het Rijksbureau voor de Monu-
mentenzorg
w.g. v.Nispen

advertentie

WWW.HOME-ACADEMY.NL
Hoorcolleges op audio-cd
Boeiende sprekers voor thuis of in de auto

HUMANISME
Door Paul Cliteur

ISBN: 90-8530-079-7
Prijs: € 34,95
Aantal CD's: 4
Leden van de Vrije Gedachte ontvangen 25% korting tijdens het jubileumcongres of via info@home-academy.nl

Meer boeiende hoorcolleges van Maarten van Rossem, Herman Philipse, Hans Jansen, H.W. von der Dunk, Bas Haring, Ineke Sluiter, Govert Schilling e.a. zijn verkrijgbaar op onze website of via de boekhandels.

Uit Rekenschap van mijn rentmeesterschap, 23-04-1993

In zake het huise in Friesland.

Vader had op een of andere manieres altijd illusie van een oude boerderij met een „heronkamer” en verschillende heren hebben wij op tochten naar „oude steentjes” zo’n boerderij bekeken, waar een stads mens toch nog min of meer organisch verbonden kon zijn met het land. Voor haar overlijden verdeelde grootmoeder Clementine haar goederen in Deutschland, alle gelegen in de buurt van het Gnadenthal bij Donsbrugge en Kleef. Eugene kreeg een boerderij die al 300 jaar lang Höbels’ bezit was, bewoond door de zelfde familie als pachters — maar die wel heel wertig opbracht! Na Vader’s overlijden was er ook het financiële probleem: Wat moet er met Mimi en de kinderen De hele familie + vriendinnen Jo Bosch en Cornelia de Vogel beloofden mij hulp eventueel. Maar ik heb het altijd al een seken uit de hemel beschouwd dat er toen een brief kwam van de Heer Budde — Verwalter in Kleef. Hy schreef mij dat ik de boerderij voor ± 3 x de waarde kon verkopen aan industrieën die over een paar of tien zeker wilden zijn van grond om uit te breiden

De pachter van de boerderij was ± 60 jaar, had twee dochters die met stedelingen getrouwd waren en hij had geen bezwaar tegen de transactie. Toch vroeg ik — de boerderij was immers vanwege zijn traditie zin aan Eugene toebedeeld — raad aan Carel. Carel zei: „natuurlijk verkopen. En dat is dus geschied. Aan de helft van het bedrag had ik genoe om julle allemaal te laten studeren. En voor de andere helft kocht ik de boerderij in Friesland. Toen Sonia en Jan Ary voorgesteld van het by horende huise en vacantie huise te maken drong het eens klaps tot me door dat ik niet alleen uit mijn financiële zorgen was geraakt, maar dat ik getransponeerd in de moderne tyd en aan- past aan onze behoefte dat gene gekregen had waar Eugene altijd illuste van had gehad. Dat is mede een van de redenen dat het huise me zo dierbaar is en dat ik het graag tot een wijkplaats wil behouden voor kinderen en kleinkinderen. Ik wil het dus al het gaat graag maken tot algemeen bezit + 40.000 onder beheer van 3 kin- deren b.v. Maryke, Jan Ary en Wouter die in den Haag wonen. Leo kan dan altijd nog archi- tonische, Clemens financiële + Ge en Christian kan een duid in t zake doen voor de jonge generatie

Dolle Driekus.

Driekus vond het bestaan heerlijk, hij hield van de drank en de vrouwtjes, verdiende altijd genoeg om zich op deze gebieden veel te hoeven ontfeggen, was een vrolijke Frans, een beetje een losbol, een doorgewinterde vrijbouter en een verstokt vrijgezel. Opa Eppo liep hem tegen het lijf en zag dat er wat aan de hand was, maar wat? Morgen Driekus, morgen Baron. Driekus gaat alles goed met je? Noe ja, da goat wel zo’n bietje. Is er iets Driekus? Noe ja meneer de Baron, kweet eigenlijk nie hoe

of ‘k zeggen moet. Kom Driekus, over de brug ermee. Noe ja, itis zo roar he enne ... Kom Driekus, hou men niet zo in spanning. Nee meneer, noe ja, weet oe wat ‘t is, it is zo noe ja, ikke, ik ben getrouwd. Wat Driekus, jij getrouwd? Nou gefeliciteerd, maar vertel eens, hoe is dat in vredesnaam gebeurd? Tjonge, tjonge, Driekus getrouwd, hoe is het mogelijk? Kom Driekus vertel op. Tja, Tja, hoe ken ‘t bestoan, maar ja ‘t is toch echt zo. Tja, ik had een beetje een dolle kop en tja toen is ‘t beurd. En weet oe wat het is Bbron, asje het nie mit ‘n dolle kop doet, dan komter nooit nie wat van. W.

Kennen we die?

Van uw Haagse verslaggever

Enige tijd geleden verbleef ik een dagje in het oh zo keurige Bronovo ziekenhuis. Aan het eind van de dag stapte ik in een taxi die nog op het parkeerterrein bijna werd aangereden door een medeburger van respectabele leeftijd. In overvalst hagenees, vertelde de taxichauffeur mij toen het volgende verhaal (helaas heb ik het schrijftalent van Haagse Harry niet van huis uit meegekregen):

“Ja dat is uitkijken hier. Een paar jaar terug heb ik hier een echte aanrijding gehad met zo’n oudje. [met veel gebaar deed hij voor hoe de betreffende automobilist bij het inparkeren zijn auto had geraakt]. Ja, een barones was het. En ze woonde hierachter, op de van Alkemadelaan. Toen ze de auto uitkwam wees ik haar op de schade en vroeg haar hoe we het zouden regelen. Hierop vertelde zij mij doodleuk dat ze een afspraak had met de dokter en dat je die nu eenmaal niet liet wachten. Tja, ik moest dat toen dus wel... Achteraf allemaal keurig geregeld hoor..., alles terug gekregen...”

Ik kon mijn nieuwsgierigheid niet bedwingen : “Eeeh, woonde zij toevallig op nr 108”. “Ja verrek nu je het zegt nr 108 - de naam was heel lang, zeg ken je haar?” Hetgeen ik uiteraard vol trots volmondig beaamde.

Sometimes I sit and Think

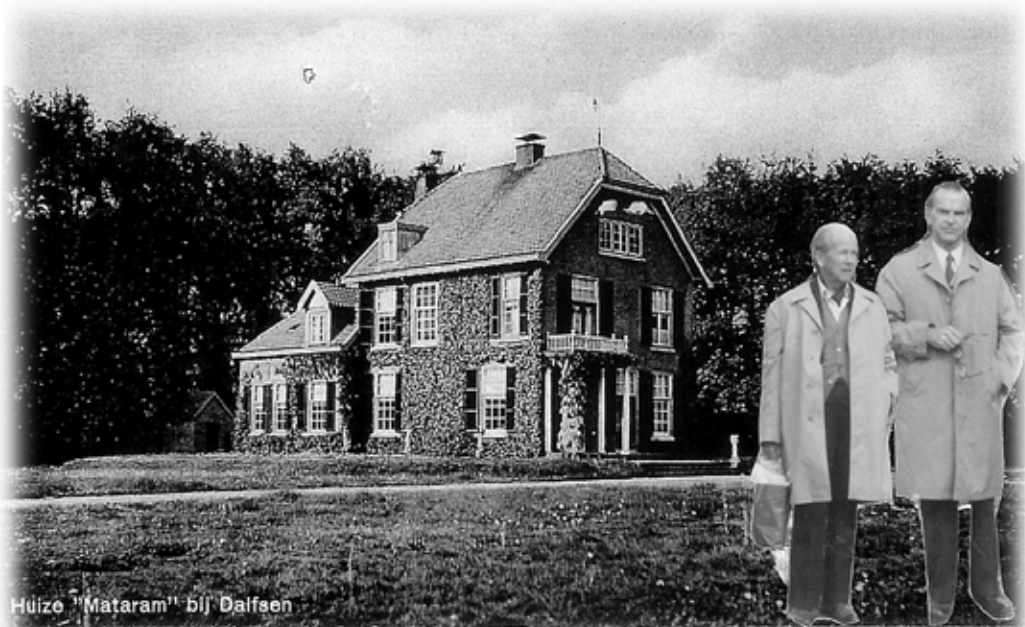
Sometimes I just sit

advertentie

voor een fanate revaliderende Grootmoeder

WWW.FOTOGRAAF.ORG
OOK VOOR UW FAMILIE KRANTJES
STUUR ALLE FOTO'S VAN DIT WEEKEND NAAR INFO@FOTOGRAAF.ORG
VOOR DE SITE OMAMIMI.NL

Jaarlijks bezoekje onder afscheidsmotto:
"alles is vergeven en vergeten"

rtv progamma's

22,00 uur deze real life soep gecombineerd met een docudrama. geproduceerd door van Nispen over het leven van de alom bewonderde 100 jarige MIMI

Geen gedonder,

ja of nee, recept voor een zeer gelukkig huwelijk.

Gerard! (Gerard was de knecht van Opa Eppo) Jijjaawwwel meneer (Gerard had een charmante, lichte stotter)

Jij wilt dus concierge worden op het Gouvernementshuis (Provinciehuis; Opa Eppo was Commissaris van de Koningin in de provincie Overijssel) Jijjaawwwel meneer. Maar jij bent niet getrouwd Gerard.. Nnnneee meneer.

En de conciërge moet getrouwd zijn. Jijjaawwwel, meneer. Dus jij wil trouwen.. Jijjaaa wwwwel meneer. Met wie ga je trouwen, Gerard? Ik wwweeet het zo nnnniet meneer; ik heb niet zo gauw kkkennis aan een gg-geschikt iemand.

Gerard, ken je Marie (Marie was het meidje van Oma Mimi; alle schoolvacanties brachten Oma Mimi en Grootvader Eugene altijd, met het hele gezin, door bij Opa Eppo en Oma Tine, eerst op het Gouvernementshuis te Zwolle, later, toen Opa Eppo door de Duitsers was afgezet als commissaris, op de Mataram in Hoonhorst. Marie ging ook altijd mee).

Je wil vast wel met haar trouwen Gerard? Jijjaawwwwel, meneer. Goed Gerard, laat de chauffeur voorrijden. Jijjaawel meneer.

Wanneer bakt een bakker wat?

Hij bakt niet altijd zoete broodjes.

Bakker Tijhaar uit Hoonhorst kwam op de Mataram een flinke bestelling brood brengen want “Den Haag” kwam er weer aan. Goede morgen bakker, hoe gaat het er mee? Goed meneer de Baron. Goede zo, en met vrouw en kinders? Goed meneer de baron. Mijn vrouw is net weer bevalen van een baby. Zo, alweer! Nou maar gefeliciteerd, En hoeveel kinderen hebben jullie dan nu? Zestien meneer de Baron. Toe maar, zestien, maar man, wanneer bak je dan. W.

Tring, tring. In De Haag gaat op de Van Alkemadelaan een voordeur open. Een charmante jonge vrouw verschijnt in de deuropening. Haar ogen lichten blij op als ze haar vader op de stoep ziet staan. Dag lieve Vaarsje, wat fijn u zo onverwacht te zien. (De vreugde zou haar snel vergaan)

Dag Mimi.is Marie thuis. Ja Vaarsje. Wil haar halen. Ja vaarsje. Marie komt even later de salon op de van Alkemadelaan binnen. Dag Marie, je kent Gerard. Marie, beetje blozend, jijjjaaa meneer (Marie stotterde niet van nature, maar zij was onder de indruk van het moment, aanvoelend dat er haar iets belangrijks te wachten stond; maar zij had geen idee wat. Er zou snel duidelijkheid komen.) Marie, wil je met hem trouwen. Gunst, meneer, tjeetje, wat zegt u nou, ik weet niet, och gutttemetuttmetuttmetut Geen gedonder Marie, ja of nee? Jijjjaaa meneer (Marie stotterde niet van nature, maar zij was onder de indruk van etc.) Goed. Dag, Marie, Dag Mimi. Frans terug naar huis.

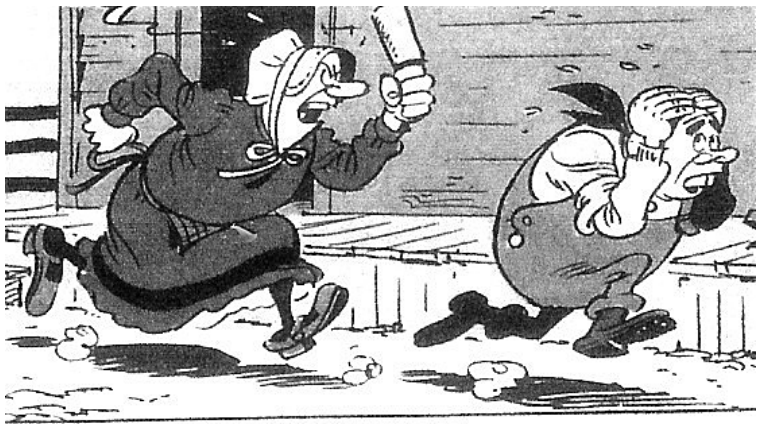

Zo raakte Oma Mimi dus van het ene moment op het ander, geheel onverwacht, haar steun en toeverlaat kwijt. Gerard en Marie trouwden snel daarna en leefden nog heel lang en gelukkig. W.

Quizz:

Wie kent moeder Mimi? (dan wel grootmoeder Mimi of overgrootmoeder Mimi) (Antwoorden in te leveren voor zaterdagavond 12 mei om 22.00 uur bij de Hoofdredacteur van dit blad)

1. Hoeveel huisdieren heeft Mimi gedurende 100 jaar verzorgt?
2. Wat is het favoriete kinderliedje van Mimi (n.b. extra punten kunnen worden verdiend als deze vraag wordt beantwoord vanuit het perspectief van (i) kind, (ii) moeder, (iii) grootmoeder en (iv) overgrootmoeder).
3. Wanneer droeg Mimi voor het eerst een broek?
4. Wanneer bestuurdde Mimi voor het eerst zelf een auto?
5. Wanneer reisde Mimi voor het eerst met een vliegtuig?
6. Waarheen ging Mimi's huwelijksreis?
7. Welke sporten heeft Mimi in haar leven beoefend?
8. Welke banen heeft Mimi gehad?
9. Hoeveel kinderen, kleinkinderen en achterkleinkinderen heeft Mimi?
10. Hoeveel boeken heeft Mimi in 100 jaar gelezen?
11. Wat vond Mimi de mooiste of leukste reis die ze in haar leven gemaakt heeft ?
12. Hoe oud is de jongste Mimi?

Je dois attacher le cheval
Il me faut attacher le cheval
Il faut que j'attache le cheval

Beddepankinderen.

Wat was het koud en guur, die hongerwinter in het laatste jaar van de oorlog 1940-1945. Er was het eenpanspotkacheltje dat enige warmte gaf als je er dicht bij stond, en verder was er als warme plek alleen maar je bed. Maar in die hongerwinter was ook dat bed koud en klam en guur. Daar had oma mimi het volgende op verzonnen. Zodra het kinderbedtijd was werden de kindertjes in het ouderlijk bed gelegd. En als het liefdevolle ouderpaar naar bed ging - dat was overigens niet veel later, want er was - nauwelijks

ander licht dan het licht van een fietslantaarn - dan troffen zij een heerlijk voorverwarmd bed aan. En de kindertjes werden voor de tweede maal op een dag in een ijs- en ijskoud bed gelegd. Maar daar zijn zij wel overheen gegroeid.

W.

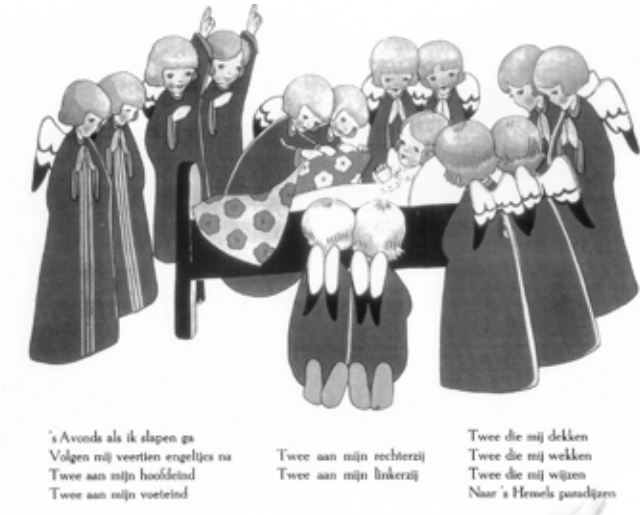
Bonte Pauw

Van uw verslaggever van Mimi State

*T was 1986,
het weer was meer dan prachtig,
in bond gehuld stondt daar een vrouw,
te wachten als een trotse pauw,
op een kleine brug verlaten,
hield zij het zeer goed in de gaten
niet een of twee uur maar wel vier,
gaf het bibberen haar vertier,
want waarop zij wachten mocht?
een kleinzoon in de 11-stedentocht!*

nam de feiten zoals ze waren en accepteerde op deze warme late zomeravond bij deze eindeloos lijkende treinreis, noodgedwongen het onmogelijke gedrag van haar over zijn toeren zijnde vijfjarige kleinzoon. Wat een opluchting toen zij veilig en wel op de haar vertrouwde van Alkemadelaan 108 was aangeland en het ventje, met z'n vertrouwde knuffel tegen zich aangeklemd, in een zijn vertrouwde logeerbedje in een diepe slaap was gevallen. Vertederd keek ze nog eens naar hem en verheugde zich op morgen, wanneer hij, uitgerust en wel, zich weer welopgevoed en genoeglijk zou gedragen.

Weinig kwam uit van die verwachting. Vanaf zijn wakker worden gedroeg het ventje zich uitdagend en ongehoorzaam. Haar in strengheid toenemende waarschuwingen hielpen daar

binnen stapten, waren de rapen gaar. De climax, die al bij Harderwijk bereikt was werd qua intensiteit en inventiviteit, gecontinueerd tot, Gode zij dank, de grootouders en het in het gareel gehouden zondagskind, hun eindbestemming hadden bereikt. Alle denkbare en ondenkbare grappen en grollen hadden ze tot die tijd met stijgende ergernis moeten ondergaan; ergernis over die gebbetjes maar toch ook over de niet ingrijpende vergezellende grootmoeder. Maar deze wijze, gepokt en gemazelde vrouw wist wel beter dan een uitgelaten, over zijn vermoedheid heen geraakt kind, voortdurend te kapittelen en te proberen hem op zijn plaats te houden. Zij

niets aan totdat de reeds aangekondigde stevige draai om de oren moeste worden uitgedeeld. De verontwaardiging bij de kleine vent was groot; nog groter zijn gekerm en gehuil. “Dat is niet eerlijk” “Maar Joan, ik had je toch gezegd je een draai om de oren te geven als je zo vervelend bleef”. “Ja” snik “dat weet ik wel, maar gisteren was ik ook vervelend en toen kreeg ik geen tik”. “Daar heb je gelijk in” WHAM! “Hier heb je die alsnog nog”.

Tevreden gesteld in zijn gevoel voor eerlijkheid werd het voor beiden nog een hele prettige logeerpartij.

Hondenblik

Ze kon haar nieuwsgierigheid niet bedwingen en bleef naar hem kijken. Die collega was al eerder met Occie mee gekomen, dus ze kende hem wel maar toch, toch.....er was iets anders dan anders. Hij keek anders uit zijn ogen en zijn houding had ook iets aandoenlijks. Opeens begreep zij het; het was het hondenblik! De inhoud daarvan had ze op een aardig schoteltje gekeerd en op het plankje van het keldergat gezet. Dat schoteltje was nu al half leeg gegeten. En juist op dit moment zag ze hem nog eens smakelijk toetasten en zijn toastje stevig met deze als paté ogende smurrie besmeren. Wat te doen? Zijn illusie verstoren? Ach, ze liet hem liever in de waan een heerlijke Benoordenhoutse paté de lièvre voorgeschoteld te hebben gekregen dan wat vettig hondevoer en ze zou hem straks extra hartelijk de poot schudden.

Wat is het eerste wat je doet als je binnenkomt bij grootmoeder Mimi (uiteraard na drie dikke zoenen te hebben gegeven):

- de koekjestrommel legen (de tweede plank in de rechterkast van het eerste deel van de separatie, komend van de eetkamer).
- De drankkast plunderen (het tweede deurtje van de bovenste rij van de houten kast met houtsnedes direct tegenover de deur van diezelfde eetkamer).
- Spelen met Mimi's rozenkrans en/of de kist onder de eetkamerstoel rechts van de houten kast als bedoeld in b).
- De afwas doen.

Wie zouden op bovenstaande vraag, welk antwoord gegeven kunnen hebben:

- Kleine Okkie en Roemer
- Clemens, Leo en Caroline.
- Marijke, Pauline en Sonja
- De hele familie, ouder dan 16 jaar

Een bloemetje.....

De ergste jaren van rondzwervende sokken en hockeyschoenen zijn voorbij. De hall van 108 begint er wat ordelijker uit te zien. Marijke is getrouwd. Jan Arie heeft zijn eerste baan. In keurig pak gehuld, vertrekt hij naar zijn werk. Ja het is nu al een maand en zijn eerste salaris gaat nu komen. Een belangrijke gebeurtenis in het leven. Het eerste salaris; zou er ook een bloemetje af kunnen voor zijn moeder? Te gedurfd overpeinzingen van een trotse moeder?

Het is de betaaldag: het 1ste salaris is nu binnen. Bloemetje? Niets! De volgende dag? nog niets! De dag daarna? Wederom niets!!!

Het is de betaaldag: het 1ste salaris is nu binnen. Bloemetje? Niets! De volgende dag? nog niets! De dag daarna? Wederom niets!!!
 "Och natuurlijk moet ik ook dergelijke verwennerijen niet verwachten; de jeugd heeft immers haar eigen leven".

*Voorburg, 10 Mei 1945,
Van een onzer verslaggevers.*

Angst en dreiging na de bevrijding.

(Of hoe onschuld het tij kon doen keren).

Ja, de oorlog was voorbij. Maar niet voor iedereen. Zo dacht kennelijk een Duitse soldaat op zijn fiets in de winkelstraat van Voorburg.
Wat was er aan de hand?

Het was nog maar kort na 5 mei, die heerlijke dag van de bevrijding van de Duitsers. Het einde van de oorlog. De vrede. Het was een doordeweekse dag. De eerste vreugde roes was over en ijverige huisvrouwen in het Voorburgse waren aan het winkelen geslagen, al hield dat vanwege de schaarste aan goederen en het bonnenstelsel niet zo veel in. Maar het was toch een blijde en opgewekte drukte in die winkelstraat.

Tot ineens een luid geschreeuw in het Duits: "Allen zurück oder Sie werden Tot geschossen! Sind Sie verrückt geworden?" Daar stond een Duitse soldaat in Duits uniform naast zijn vermoedelijk genaaste dienstfiets met het pistool in de aanslag. Een grote schrik! De haren van vele Voorburgse dames rezen ten berge. De angsten van de laatste jaren schoten weer omhoog. Hun kelen werden dicht geknepen. Perplex stonden zij door angst aan de grond in die winkelstraat genageld.

Onder hen was een 37-jarige moeder van 6 kinderen. Zij hoopte binnen enkele dagen haar 38e verjaardag te vieren. Aan haar rokken hing haar jongste dreumes, die nog kort na het begin van de

Maar wie staat er toch zo bekend om zijn aardige en originele verwennerijen? Dat weten we allemaal in de familie: dat is Jan Arie.

Ziet, wat gebeurt? Het keurig slank-makende kostuum van Jan Arie puilt uit, toen hij moeder begroette op de vierde dag na "betaaldag". Wat heeft hij daar? Ja heus een wit, zwartharig bolletje komt te voorschijn.....Moeder schrikt.....

Het huis begint net wat op orde te komen en dan een nieuw klein jong hondje.....ze moet er niet aan denken! De teleurstelling van het bloemetje verbijten? en toch enthousiasme tonen? Het was toch een aardig idee!!!

"Moeder als U niet wilt....U mag hem 14 dagen op zicht houden."

Een ieder kan wel raden wat er gebeurde. Na twee dagen al was iedereen verkocht, en verkocht aan ALWIEN.

Van een bloemetje kan men meestal maar een goede week genieten en van dit hondje wel meer dan zestien jaar.

oorlog geboren was. Hij zou binnenkort al 5 jaar oud zijn (Daarna kwam het er voorlopig even niet meer van. Verstandige ouders).

Het was een helder ventje, gestoken in een fleurig rood, wit en blauw bevrijdingspakje met een oranje petje.

Dat moet op de Duitse soldaat hebben gewerkt als een rode lap op een Spaanse stier. Een moordzuchtige razernij laaide op in zijn weldoorvoede lijf en barstte uit zijn vertroebelde Nazi ogen. De situatie werd onhoudbaar. De spanning was te snijden. Een beklemmende stilte alom. Het ventje echter keek met zijn onschuldige blauwe kijkertjes de soldaat in diens gekwelde gelaat en sprak onderwijl tot zijn moeder: "Ach, Moeder, was mijn oudste broer Jan Arie maar hier!".

De soldaat zag en hoorde dit aan. Wat zich toen aan de aanwezige menigte van verstijfde vrouwen, en een enkele man, voordeed bleek bijkans te verbluffend om zich in geen 62 jaren te laten beschrijven. Wij hebben vele vaak verschillende getuigenissen gehoord. Het moet ongeveer als volgt zijn gegaan.

In de grauwe mataglap blik van de soldaat groeide het begin van iets dat leek op een lichte vorm van ochtendgloren. Als een ijsberg met smeltungsver-schijnselen zo begon zijn verstarde en boosaardige gelaat langzaam maar zeker te ontdooien. In zijn kille blik op oneindig ontstond focus en groeide warmte. Geroerd door de onschuldige blik en eenvoudige woorden van het ventje geraakte de man tot zijn ook in hem ondanks alle verschrikkingen van de oorlog nog bestaand onschuldige kern. Zijn blik werd mild. Op zijn gelaat tekende zich een glimlach af. En hij mompelde: “Ja das habe ich auch! Mein älteste Bruder. Ich hoffe ihm zum Hause im Heim zu sehen”.

Het pistool viel uit zijn handen. Intens gelukkig, met een liefdevolle blik op het ventje en zijn moeder en met hoop in zijn ogen riep hij met zijn laatste krachten tot de verzamelde menigte: "Ich liebe Ihnen".

Met een voormalig politie man is hij vertrokken. De redactie hoopt dat ook hij snel bij zijn familie en oudste broer mag zijn.

Familieberichten

Zo geeft u Familieberichten op:
Voor Overlijden, in memoriam en dankbetuigingen:
• online opgave via www.omammimi.nl
• Sluiting ma./vr.: 17.00 uur, zo.: 20.00 uur
• Overige familieberichten tevens via 070-3244902, Ma./vr. :8.30-18.00 uur
• of per email naar familieberichten@van-nispen.biz
• Standaard breedte: 38mm, 78mm of een veelvoud daarvan
• Prijs € 250,00 per mm hoogte excl. BTW

12 mei 1907 Zwolle
Geboren Marie Louise Johanna barones van Voorst tot Voorst (Oma Mimi, dochter van Mr Alexander Eppo Baron van Voorst tot Voorst (Opa Eppo) en Jkvr Hubertine van Rijkevorsel van Kessel (Oma Tine)

26 jan. 1909 Zwolle
Geboren Joan Paul Marie Baron van Voorst tot Voorst (Oud Oom Joan) zoon van Opa Eppo en Oma Tine

7 sept. 1927Zwolle
Getrouwd (Oma) Mimi en (Grootvader) Eugène, zoon van Jhr mr Carel van Nispen tot Sevenaer (Over-Grootvader Carel en Clementine Maria Arnoldina barones van Hövell tot Westerflier (Over-Grootmoeder Clim)

8 febr. 1929 Eijsden
Geboren Maria Alexandra Clementine vNtS (Tante Marijke)

6 febr. 1930 Eijsden
Geboren Joan Adriaan Marie vNtS (Oom Jan Ary)

19 okt. 1932 Eijsden
Geboren Octave Joan Lodewijk vNtS (Oom Occie)

13 sept. 1934 Zwolle
Overleden (Oud-)Oom Joan van Voorst tot Voorst

17 febr. 1937 Den Haag
Geboren Wouter Joan Carel Marie vNtS (Oom Wouter)

10 april 1939 Den Haag
Geboren Leo Lodewijk Marie vNtS (Oom Leo)

8 juli 1941 Den Haag
Geboren Clemens Eppo Marie vNtS (Oom Clemens)

14 jan. 1947 Den Haag
Geboren Hubert Joan Marie vNtS. (Oom Huub)

10 jan 1949 Meerssen
Overleden Overgrootvader Carel vNtS (*1866)

22 febr 1956 Arnhem
Overleden Oud Oom Frans vNtS (*1894)

26 nov 1956 Den Haag
Getrouwd Tante Marijke vNtS met Mr Frans Susan Willem Marie van Bouwdijk Bastiaanse (Oom Frans)

15 jan. 1957 Den Haag
Overleden Grootvader Eugène (*1895)

18 okt 1957 Bloemendaal
Getrouwd Oom Occie vNtS met Jkvr Marie Joanna Teixeira de Mattos (Tante Micky)

1 juli 1958 Colombo
Geboren Wouter Eugène Marie vNtS, zoon van Oom Occie en Tante Micky

29 nov. 1958 Maastricht
Overleden Over-Grootmoeder Clim vNtS- van Hövell tW (*1872)

11 juni 1959 Colombo
Geboren Alexandra Joanna Henriëtte vNtS (Sandra), dochter van Oom Occie en Tante Micky

12 mei 1961 Den Haag
Getrouwd Oom Jan Ary vNtS met Sonja

Elise Gertrude Barones d’Aulnis de Bourouill (Tante Sonia)

18 sept 1962 Den Haag
Geboren Joan Eugène Marie vNtS, zoon van Oom Jan Ary en tante Sonia

19 mei 1963 Freetown
Geboren Sonja Elisabeth vNtS, dochter van Oom Occie en Tante Micky

27 mei 1964 Den Haag
Geboren Eppo Folef Marie vNtS, zoon van Oom Jan Ary en Tante Sonia

27 mei 1965 Rotterdam
Overleden Opa Eppo van Voorst tot Voorst (*1880)

15 nov 1965 Grand Bru
Geboren Michiel vBB zoon van Tante Marijke en Oom Frans

14 mei 1966 Loenen (Vel.)
Getrouwd Leo vNtS met Elise Pauline Arnold (Tante Pauline)

18 nov 1966 Rotterdam
Getrouwd Clemens vNtS met Dieverina Wijbina Bruins (Tante Dido)

20 jan. 1967 Delft
Geboren Leo Eugène Marie vNtS zoon van Oom Leo en Tante Pauline

24 Jan 1967 Delft
Overleden Leo Eugène Marie vNtS (*1967)

15 dec. 1967 Renkum
Getrouwd Oom Wouter vNtS met Jkvr Claire Elizabeth Teixeira de Mattos (Tante Claire)

11 mei 1968 Delft
Geboren Eugène Paul Clemens Marie vNtS, zoon van Oom Leo en Tante Pauline

6 april 1968 Rotterdam
Overleden Oma Tine van Voorst tV- v Rijk- evorsel vK (*1881)

8 febr 1969 Den Haag
Geboren Adriaan Francois vNtS, zoon van Oom Jan Ary en Tante Sonia

4 augustus 1969 Maarn
Geboren Eugénie Marie-Helene Elizabeth vNtS
dochter van Oom Wouter en Tante Claire

13 sept 1969 Delft
Geboren Renée Marie Louise vNtS, dochter van Oom Leo en Tante Pauline

30 dec. 1970 Maarn
Geboren Clara Marie-Louise vNtS, dochter van Oom Wouter en Tante Claire

1 mrt 1971 Den Haag
Geboren Cleo Francesca vNtS, dochter van Oom Clemens en Tante Dido

12 mrt 1971 Meteren
Overleden Renée Marie Louise vNtS, dochter van Oom Leo en Tante Pauline (*1969)

11 sept 1971 Den Haag
Getrouwd Oom Huub vNtS met Constance Serline Rosenberg Polak (Tante Tonta)

18 mrt 1972 Nijmegen
Geboren Caroline Elisabeth Louise Maria vNtS, dochter van Oom Leo en Tante Pauline

27 juli 1972 Couda
Geboren Christiaan Markus Eugène vNtS, zoon van Oom Huub en Tante Tonta

13 jan 1973 Den Haag
Geboren Folef Christaan vNtS, zoon van Oom Clemens en Tante Dido

23 mrt 1974 Ter Heijden
Geboren Clara Victoria vNtS, dochter van Oom Occie en Tante Micky

12 aug. 1974 Zoelen
Geboren Roderik Albert Marie vNtS, zoon van Oom Wouter en Tante Claire

28 febr. 1981 Grand Bru
Overleden Michiel van BB, zoon van Tante Marijke en Oom Frans

15 okt. 1981 Den Haag
Getrouwd Oom Huub vNtS met Anna Maria Piernella Jongste (Tante Annemiek)

11 dec 1982 Arnhem
Overleden Oud Tante Wies vNtS- Barones van Dordth tot Medler (*1898)

20 dec. 1986 Terheijden
Getrouwd Sandra vNtS met Mr Sander Gerhard Tideman

9 sept 1990 Amsterdam
Geboren Tara Louise Tideman, dochter van Sandra en Sander

21 apil 1992 Deventer
Geboren Laurens Tenzin Tideman, zoon van Sandra en Sander

28 nov 1992 Den Haag
Getrouwd Eppo vNtS met dra Victoria Francisca Nolen

16 okt. 1993 Den Haag
Overleden Oud-Oom Leo vNtS (*1900)

29 april 1994 Amsterdam
Geboren Tobias Joan Willem Marie vNtS, zoon van Eppo en Victoria

31 okt 1994 Deventer
Geboren Norbu Sebastiaan Tideman, zoon van Sandra en Sander

6 jan. 1995 Vierakker
Overleden Oud Oom Carel vNtS (*1895)

9 juli 1996 Den Haag
Geboren Justus DucCo Adriaan Marie vNtS, zoon van Eppo en Victoria

30 juli 1996 Boxmeer
Geboren Anna Maria, dochter van Serge en Maria, kleindochter van Tante Annemiëk

14 maart 1997 Oosterhout
Getrouwd Oom Occie vNtS met Lumechi- ma Margaretha Abels (Tante Ineke)

3 juni 1997 Oosterhout
Overleden Oom Occie vNtS

12 juli 1997 Den Haag
Overleden Tante Dido vNtS-Bruins

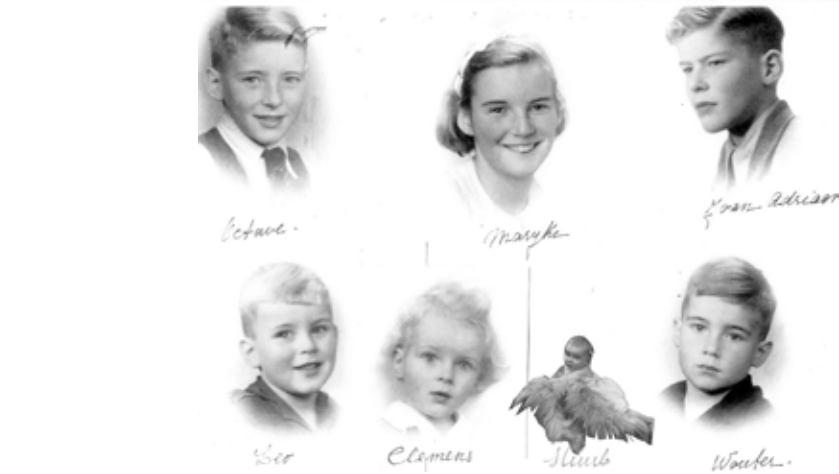
5 febr 1998 Venray
Geboren Jona, dochter van Serge en meria, kleindochter van Tante Annemiëk

5 sept. 1998 Den Haag
Getrouwd Eugenie vNtS met Mr Nicholas Jacob Théodore Aperghis

29 jan 1999 Vierakker
Overleden Oud Tante Miesje vNtS-Ruijs de Beerenbrouck (*1903)

7 mrt 2000 Den Haag
Geboren Fedde Wouter Eppo Marie vNtS, zoon van Eppo en Victoria

13 okt. 2000 Amsterdam

Geboren Sophie Caroline Béatrice vNtS, dochter van Eugène en Nicole

23 okt. 2000 België
Overleden Oom Frans van B.B. (*1923)

26 mei 2001 London
Geboren Albert Wouter Nicolaas Aperghis, zoon van Nicholas en Eugenie

1 febr 2002 Amsterdam
Getrouwd Wouter vNtS met Hubert Alexander Franciscus Xaverius de Fraiture

2 febr 2002 Venray
Geboren Jacob Marijn, zoon van Serge en Maria, kleinzoon van Tante Annemiëk

13 apr 2002 Rotterdam
Getrouwd Roderik vNtS met Heleen Margreet Jansen

16 aug 2002 Rotterdam
Getrouwd Folef vNtS met dra Pita Julie Constance barones Schimmelpenninck van der Oije

1 nov 2002 Zoetermeer
Geboren Jahmiro Emiel, zoon van Nathalie en Chris, kleinzoon van Tante Annemiek

16 nov 2002 London
Geboren Elizabeth M.C.E. Aperghis

2 jan 2003 Amstelveen
Geboren Roemer Folef Jeroen Marie vNtS, zoon van Eppo en Carola Martron

2 mei 2003 Rotterdam
Geboren Paul Wouter Pieter vNtS, zoon van Roderik en Heleen

24 mei 2003 Utrecht
Getrouwd Caroline vNtS met mr Caspar Noothoven van Goor

3 juli 2003 Den Haag
Overleden Oud Tante Marie Christine van Rijkbevorsel-vNtS (*1905)

20 april 2004 Amsterdam
Geboren Nicolaas Hugo Karel vNtS, zoon van Eugène en Nicoline

17 febr 2005 Zoetermeer
Geboren Terrence Christiaan, zoon van Nathalie en Chris, kleinzoon van Tante Annemiek

8 aug 2005
Geboren Octave Meinard NvG, zoon van Caroline en Caspar

11 nov. 2005 Rotterdam
Geboren Carlijn Claire Elisabeth vNtS, dochter van Roderik en Heleen

20 mrt 2006 Den Haag
Getrouwd Cleo vNtS met Rudolf Wouter Rijgersberg ma(hons); mltit; bllb

18 juni 2006 Sprengenberg
Getrouwd Clara vNtS met Jhr Drs Folker Gijsbert Hooft Graafland (Gijs)

30 sept 2006 Den Haag
Getrouwd Christiaan vNtS met mr Nicole Elisa Petrus Gusting

3 okt 2006 Den Haag
Geboren Antonio Vigoleis vNtS, zoon van Folef en Pita

20 febr 2007-05-05 Curacao
Verloofd Oom Clemens vNtS met mr Paulina Anna Catharina Bongenaar-Rovers

10 maart 2007 Den Haag
Geboren Taen Thomas Eppo vNtS, zoon van Aad en Judith Reusser

15 maart 2007 Amsterdam
Geboren Mimi Eugenie Christine Hooft Graafland, dochter van Gijs en Clara

23 april 2007 Den Haag
Overleden Tante Thillie de Muralt-vNtS (*1909)

FOTO'S VAN HET WEEKEND?

STUUR ZE NAAR INFO@FOTOGRAAF.ORG VOOR DE SITE

OMAMIMI.NL

de Readactie

klachten, reacties en vooral complimenten naar leo.van.nispen@planet.nl